

Oktatás és kultúra
Egész életen át tartó
tanulás program
LEONARDO DA VINCI

Egész életen át tartó tanulás program

**Leonardo da Vinci
Mobilitás**

Viva Valencia!

VALENCIA 2012

A Székhely intézmény 2012 májusában kapott értesítést arról, hogy a TEMPUS KÖZALAPÍTVÁNY által meghirdetett „Az egész életen át tartó tanulás” LEONARDO DA VINCI alprogramra beadott pályázata sikeres, és ennek keretében 2012. november 10 – december 02-ig 12 fő tanuló (6 fő Informatikai rendszergazda és 6 fő Villanyszerelő) 2 fő kísérő tanárral Valenciába utazhat szakmai gyakorlatra.

(Valencia, Spanyolország 3. legnagyobb városa, kb. 800.000 lakossal a Földközi tenger partján)

Jelentkezni motivációs levél megírásával és Europass önéletrajzzal lehetett.

A kiutazást 6 alkalommal (szombatonként, napi 8 órában) felkészítés előzte meg, ahol a tanulók: kulturális, mentális, szakmai és idegen nyelvi (angol és spanyol) órákon vettek részt.

A fogadó intézmény – CENTRO SUPERIOR DE HOSTELERIA Y TURISMO DE VALENCIA – profilja a vendéglátás (szakács,

pincér), turizmus oktatása, felnőttképzés ezeken a területeken és külföldi diákok szakmai gyakorlatának szervezése, lebonyolítása.

November 10-én a maximálisan vihető csomagmennyiséggel megindultunk Spanyolország felé, ami 3 hétig az "otthonunk" lesz, hogy nagy létszámú, sokgyerekes

családként működünk, és tejesítük a pályázatban leírtakat.

Az út fárasztó, és hosszú volt, de talán a látvány, amelyben részesültünk a repülőről; kárpótolt bennünket.

Pontosan érkeztünk Madridba, kiszálltunk, megkerestük a következő úthoz a beszálló kaput, majd szerencsénkre kevés késéssel 3/4 2-kor landoltunk Valenciában.

Hétfő: reggeli után térképekkel (a térkép és a valóság sajnos sokszor beszélő viszonyban sem voltak egymással) ill. egyéb navigálásra alkalmas eszközökkel megindultunk a fogadó intézmény felé, ahol találkozók, állásinterjúk és másnapról munka várt.

A szélrózsa minden irányában voltak a munkahelyek: gyalog,

busszal, metróval történt a közlekedés. Keddtől lépcsőzetes indulással és hazaérkezéssel mindenki dolgozott. Munka után "itthon" fürdés, pihenés és esténként az egész csoportnak közös vacsora, a nap és a másnapi vacsora megbeszélése.

Talabos Gáborné – kísérő tanár

Diákszemmel

Amikor először hallottam arról a lehetőségről, hogy 12 diák, 6 rendszergazda és 6 villanyszerelő kiutazhat Spanyolországba, Valenciába, teljesen ingyen, szakmai gyakorlat keretében, és ehhez csupán pár felkészítő órán kell részt venni, arra gondoltam, hogy ez túl szép, hogy igaz legyen. Óriási lehetőség, és még igaz is volt.

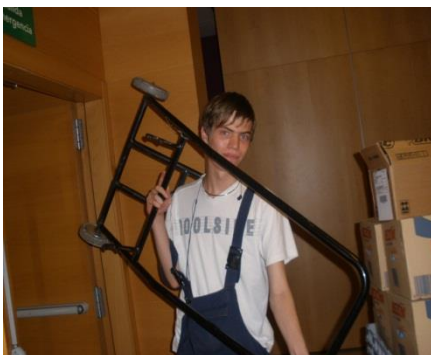
Rövid gondolkozás után pár osztálytársammal eldöntöttük, hogy megpályázzuk a dolgot. Persze, ezt az otthoniakkal is meg kellett beszélnie mindenkinek. Az én szüleim nem ellenkeztek, ők is megértettek, ez egy kihagyhatatlan ajánlat.

Az utazást megelőző felkészítések és megbeszélések mind nagyon baráti és laza hangulatban teltek el, megismerhettük a másik csoport tagjait, és már körvonalazódott milyen is lesz kint, Spanyolországban.

Tartja a mondás, hogy nem az úti cél a lényeg, hanem az odavezető út. Én is így álltam a közel félnapos utazáshoz. Ahogy a csapatunk nagy része, még én sem utaztam azelőtt repülőgéppel. Már ezért az élményért is megérte pályázni, és a felkészítésekre járni. A kezdeti izgalommal vegyített félelem hamar elmúlt. Fent a felhők fölött az utazás még simább és kényelmesebb, mint a buszokon, bele is lehet feledkezni, hogy az ember több ezer méter magasan van. Valencia látványa felülről, a kikötővel és a tengerrel felejthetetlen élmény volt.

Megkezdődött a háromhetes együttélés azokkal, akikkel eddig legfeljebb egy napot töltöttünk egy huzamban. Számomra könnyebben ment az alkalmazkodás, mint gondoltam, hamar megszoktam az új helyet. A többiekhez való alkalmazkodás is könnyen ment, konfliktusmentesen. Az első napokon felfedeztük a környéket, megbeszéltük a napirendet, a közös étkezéseket és mindenki megtudta, hol, mikor, mettől meddig és mit fog dolgozni.

Páran, ahogy jómagam is, tömegközlekedést kellett használni a gyakorlati helyre való eljutáshoz. Ezekben a helyeken szerencsére nem kellett megszakadni, persze, teljesíteni azért kellett, különösen a villanszerelőknek. Az itteni emberek számunkra furcsa munkarendben dolgoznak.

Még a mai napig is ragaszkodnak a sziesztához, és délután kettőkor, aki teheti, leteszi a szerszámot.

Ami mindenkit jobban izgatott, azok a hétvégi szabad programok voltak. E nélkül a pályázat nélkül talán sohasem láthattuk volna azokat a dolgokat, amiket láttunk.

Megcsodálhattunk a modern és űrhajókra emlékeztető épületeivel teli Tudományok és művészetek városát.

Sétáltunk az egykori
folyómederben
kialakított parkban,
ami mintha egy zöld
oázis lenne a
nagyvárosban.

Mestalla stadion

A természet és a vízi világ kedvelőinek az Oceanárium jelentett felejthetetlen élményt.

A munka végeztével pedig mindenki belátása szerint tölthette el az idejét, ezalatt próbáltuk még inkább megismerni a várost, annyi helyre elmenni, amennyihez csak időnk engedti.

Amennyire lehetett, az étkezések során is próbáltuk a helyi ízeket kipróbálni. A kedves kísérő tanárnőink minden este finom ételekkel vártak minket. Sokat kísérleteztünk a helyi gyümölcsökkel némelyik meglepően finom volt, egy-kettő viszont, mondjuk úgy, egyszer elég volt.

Kissé nehéz volt búcsúzni Valenciától, mindenki megszokta és felvette már a helyi ritmust, és a kellemes időjárást. Biztos vagyok benne, hogy senki sem bánta meg, hogy jelentkezett, ilyen lehetőség keveseknek adatik meg. Végszól szeretném megköszönni magam és minden kiutazott diák nevében, Simon

Józsefnének és Talabos Gábornénak, hogy elvállalták a kísérő tanár szerepét, és hogy odakint teljes odaadással gondoskodtak rólunk, segítettek és támogattak minket.

¡Hasta luego!

Valencia

